

Den Omhed er lidt mistænkelig. Man kan ikke lade være med at mindes Ulven, der vilde gøre sig til Bøsthytter for Lammet. Den væsentlige Indvending, hvilken ogsaa Regjeringen har anført i Motiverne til sit Lovforslag, er jo den, at i Følge Grundlovens § 48 skal Finantsloven indeholde et Overslag over Indtægter og Udgifter. Et saadant Overslag, siger man, indeholder den midlertidige Finantslov ikke. Jo, om Forladelse, det er netop det, den gjør. Hvis den midlertidige Finantslov indskrænkede sig til ganske simpelt at sige: Regjeringen bemyndiges til at opkræve Statter og Afgifter, Regjeringen bemyndiges endvidere til at afholde de løbende Udgifter eller de nødvendige løbende Udgifter eller de nødvendige og løbende Udgifter, hvad Udtryk man nu vilde benytte, da kunde man sige, at der foreligger i saa Tilfælde intet Overslag. Men dertil har jo den midlertidige Finantslov fra den første Begyndelse aldrig nogen- sinde indskrænket sig. Fra første Færd har man foruden disse Bemyndigelser endvidere i den midlertidige Finantslov optaget en udtrykkelig Henvisning til det Finantslovsforslag, som er forelagt paa Rigsdagen, henvist til dette Budget, til dette foreliggende Overslag over Indtægter og Udgifter for det kommende Finantsaar. Derved er dette Overslag optaget som en integrerende Del af selve den midlertidige Finantslov; det er paa Grundlag heraf, at den hele Bemyndigelse bliver given. Derfor er det, som det ærede Medlem fra Møen (Bosjen) fremhævede, netop en fuldstændig korrekt Titel, at en saadan Lov kaldes „midlertidig Finantslov“. Derimod, denne ny Titel her, som den høitærede Regjering har brudt sin Hjerne med at udspekulere, den hører ingen Steder hjemme. De midlertidige Finantslove adskille sig fra de endelige kun i en eneste Henseende: i Henseende til Begrænsningen af den Bemyndigelse, der gives Regjeringen. Denne Begrænsning er af en dobbelt Art dels i Henseende til Tiden, dels i Henseende til Beløbenes Størrelse. I Henseende til Tiden, idet Bemyndigelsen i Følge den midlertidige Finantslov ikke strækker sig over hele det kommende Finantsaar, men kun over en Del deraf. Dette er slet ikke Andet, end hvad man kjender ogsaa andet Steds fra, hvor Budgettet voteres ikke for et helt Aar ad Gangen, men f. Ex. for 1, 2 eller 3 Maaned. Den midlertidige Finantslov, hvorom her foreligger Forslag, udruster Regjeringen med finansiel Myndighed ikke for 12 Maaned, men kun for een Maaned. Der er ikke det Mindste i Grundloven, der er til Hindrer for, at denne Myndighed gives Regjeringen for et begrænset Tidrum i Stedet for et

helt Aar ad Gangen. Med Hensyn til den anden Begrænsning, nemlig Beløbenes Størrelse, da have de midlertidige Finantslove bestandig indeholdt en Bemyndigelse for Regjeringen til at afholde de løbende eller nødvendige løbende Udgifter, det vil sige hele den Del af Budgettet, som det maa anses for at være en konstitutionel Pligt for Rigsdagen at bevilge; — hvad der er strengt nødvendigt til Statshusholdningens Førelse maa det forfatningsmæssigt anses som Pligt for Rigsdagen at bevilge — men Alt, hvad der gaar ud over dette, Alt hvad der er undergivet et Skjøn om Hensigtsmæssigheden eller Nytten eller Paatrængenheden, alt dette har Rigsdagen det fuldt i sin Magt at stryge lige til den sidste Ore. Men hvad Rigsdagen har Ret til at stryge endeligt paa den endelige Finantslov, har den selvfølgelig samme Ret til at stryge foreløbig paa den midlertidige Finantslov, saaledes at den Bemyndigelse, som foreløbig gives Regjeringen indskrænktes til alene at gjælde de nødvendige, de nødvendige løbende Udgifter. Hvorledes man end vender og dreier det, er der ikke det fjerneste Spør af Tvivl om, at den midlertidige Finantslov er i den fuldkomne Overensstemmelse med Grundloven. Det er ikke blot ad rent praktisk Vej, at den har vundet Hævd; — selv om det var Tilfældet, maatte den allerede af den Grund anerkjendes, som Led i vor Forfatning; — men der er ikke et eneste Punkt, i hvilket den paa nogen Maade kan siges at staa i Strid med Grundloven.

Men under alle Omstændigheder, det Forslag, som Regjeringen her har forelagt, er af den Bestaaffenhed, at jeg for mit Vedkommende ikke formaar at opfatte det som alvorlig ment. Man har jo mange Theorier om Bevillingsretten, om de to Things indbyrdes Stilling over for Finantsloven. Der er Rogle, der hævde den Sætning, at Thingene ere fuldt ligeberettigede, hvoraf selvfølgelig vil flyde det Resultat, at ethvert af dem har just den samme Myndighed til at udøve sin Rægtelsesret over for frie Bevillinger paa Finantsloven. Der er Andre, der ville hævde, at Folkethinget har større Myndighed over Finantsloven end Landstthinget, hvoraf maa følge, at Folkethinget har Ret til at tvinge Landstthinget til at samtykke i Bevillinger, som Landstthinget har sagt Nei til. Og der er atter Andre, der mene, at Landstthinget bør have større Myndighed end Folkethinget, i det Landstthinget ikke blot skal have Ret til jevnfides med Folkethinget at sige Nei, men endog til at tvinge Folkethinget til, imod dets Overbevisning at sige Ja. Men hvilken Opfattelse